

[Poul Hartling.]

om der ikke i lige så høj grad var en ændring i venstre og sådan noget, som der jo altid bliver svaret. Det har jeg ingen særlig lyst til at gå ind på; vi kan godt spille bold på den måde. Men det har altså siden affødt en lille debat her, som jeg ikke skal forlænge meget, om, hvem der har afbrudt forhandlingerne. Jeg synes måske nok, finansministeren gik lidt for langt, når han påstod, det var venstre, der afbrød forhandlingerne, for venstre ville ikke forhandle mere. Det må dog være klart, at det var regeringen, der afbrød forhandlingerne; det er helt oplagt. Regeringen ville end ikke forsøge at formulere nogle garantier.

Men naturligvis har hr. Peter Nielsen ret i, at hovedsagen var, at vi ikke kunne blive enige; sådan kan vi da godt sige det. Det, jeg har sagt, er bare, at når vi ikke kunne blive enige, så var det — sådan har jeg fornemmet det, og det mener jeg også, alle udtalelserne taler for — fordi der var en tydelig ændring i regeringens og regeringspartiets holdning efter kommunalvalget den 8. marts. Der var ikke den vilje til at prøve at blive enige, at prøve på at bygge bro, at prøve på at finde frem til en løsning — vi vidste jo godt, at vi kom med forskellige synspunkter på forskellige ting. Men der var ingen vilje efter den 8. marts; det stod klart for alle, som var med i det. Hvorfor skal man så lade som om eller give udseende af andet, når man så tydeligt var lettet over, at man nu havde et påskud, man kunne bruge for at holde op med at føre disse forhandlinger?

Jeg synes i grunden, finansministeren gjorde det udmærket godt i dag. Han sagde først meget indigneret, at det var jo os, der ikke ville forhandle mere, jeg var ikke ærlig i min fremstilling, og andre venligheder. Men derefter, hele den sidste del af finansministerens tale, beviste jo, at det er rigtigt, at der var ingen vilje til at fortsætte disse forhandlinger, for det blev sagt ganske tydeligt, at det var ikke nogen realistisk skattereform, det, vi var i gang med; hvis vi skal have en tilbundsgående løsning, kan man slet ikke nå det på den måde. I skulle — sagde finansministeren — gå ind i en realistisk skattedrøftelse. Men når man så ivrigt siger alt dette, er det jo det allerbedste bevis på, at man var ind-

stillet på, at det her skulle ikke blive til noget.

Jo, siger hr. Peter Nielsen, vi kunne godt vedtage det første trin i raketten; vi kunne vedtage merværdiafgiften. Men det kunne jo så ikke gøres om igen, så var vi bundet til den lige så vel som til nogen håndfæstning i mange, mange år, måske lige så længe, vi kan eksistere her, fordi sådan noget kan man ikke lave om i hast igen. Vi kunne godt vedtage den, siger hr. Peter Nielsen, og jeg siger tak for den indrømmelse, der derefter kom: for så ville man have frihed til bagefter at gå videre med næste trin, eventuelt med andre flertal. Mange tak, det var lige akkurat det, vi sagde, at det kunne vi ikke medvirke til. Hvis vi skulle gå ind i et forlig, måtte vi vide, at dette forlig kunne holde, og at ikke den del af det, vi gav stemmer til, bagefter blev brugt til noget andet, som vi ikke ville være med til. Det må være rimelige betingelser. I det øjeblik holdt det op. Den køreplan, der var aftalt med statsministeren og partiformændene, kunne være taget op igen, sagde man dengang, men statsministeren holdt sig borte fra forhandlingerne, nu skulle de være sprængt. Nu vil man sige, at det er vor skyld, og det kan vi såmænd godt tage på os, det kan man som sagt slås om, så længe det skal være; jeg mener, vi har givet en redelig fremstilling af tingene.

Debatten drejer sig om tillægsbevillingslovforslaget, altså den økonomiske politik; der er meget andet, som vi også burde drøfte, mange andre af de politiske synspunkter, men nu er det først og fremmest det økonomiske. Må jeg sige herom, at når vi lægger så megen vægt på inflationsbekæmpelsen, altså bekæmpelsen af pengeforringelsen, og på et ønske om at få sundhed i økonomien, når det er så vigtigt for os, så er det ikke fordi noget sådant i og for sig er et mål i sig selv; en liberal økonomisk politik er heller ikke for os et mål i sig selv, men den er et middel til at skabe et bedre samfund for os alle. Vi mener, at den vil give bedre muligheder for den enkelte. Lad det nu være godt med alle disse forsøg på at placere partierne, men folketinget har et medansvar for den økonomiske politik, der føres, og derfor følte vi det rimeligt at rette en opfordring til rege-